

MICHAEL ATAMANOV

HRA

BEZ PRAVIDEL

OBRANCE PERIMETRU

KNIHA IV.

FANTOM Print
2019

Originally published in English under the title A Game with No Rules by
Magic Dome Books, 2017. All Right Reserved

Copyright © M. Atamanov 2017

Cover Art © V. Manyukhin 2017

English Translation © Andrew Douglas Schmitt 2017

Czech Translation © Martin Kapalka

ISBN 978-80-7594-037-7

www.fantomprint.cz

www.facebook.com/fantomprint

www.instagram.com/fantom.print

fantomprint

@fantomprint

ROZLOŽENÍ SIL

„Jak se jí daří?“ zeptal jsem se Miyi, když vkročila do malé jídelny. Jsem si jistý, že pravdohledačka dokáže uhodnout o kom mluvím, ale i kdyby to nevěděla, umí si to přečíst z mých myšlenek.

Všiml jsem si, že má žena dneska vypadá pozoruhodně unaveně. Dokonce ani její drahé šminky a oblečení neodvrátily mou pozornost od výrazných černých kruhů pod očima. Že by začínaly být znát roky? Jistě je velmi složité udržovat vzhled mladé dívky v jejích... jak je vlastně Miya stará? Sto třicet? Sto padesát? Dvě stě?

„Dobrá, dobrá, Georgi. To by stačilo!“ přerušila tok mých myšlenek krásná rusovláska a znovu potvrdila, že mi bez nejmenších problémů vidí do hlavy. „Rozumím. Ujistiťuji tě, že ode dneška přijdu ke snídani vždy jen dokonale připravena. Jsem prostě hrozně unavená. S Temnou matkou jsem nikdy nedokázala hovořit a necítit se pak vyšťavená. Naše poslední konverzace ze mě navíc vysála veškerou energii.“

„Jak se jí daří?“ položil jsem znovu mou původní otázku.

„Temná matka pomalu slábne, Georgi. Její vetché tělo zničené nemocemi a vysokým věkem pomalu hází ručník do ringu. Je upoutaná na lůžko a už se ani nesnaží vstát. Zůstává však nejsilnější pravdohledačkou ve vesmíru a svou myslí může rozdrtit číkoli lebku jako vejce na měkko. Po jejím sváru s císařem ztratila zdroj síly a žije jen ze zásob. Já ani ona netušíme, jak dlouho ji zásoby energie ještě dokážou udržet naživu. Připouštím, že nemám nejmenší zdání, proč se mnou chtěla mluvit. Neprobíraly jsme, co se jí stalo, ani jsme se nebavily o císaři. Nezmínila dokonce žádné politické záležitosti. Hovořila jsem prostě se starou dámou, která je po dlouhém životě k smrti unavená. Po půlhodinovém rozhovoru

se však cítím vymačkaná jako citron. Mám pocit, jako bych skládala nějakou velice důležitou zkoušku a cítím, že jsem pohořela.“

Miya přestala mluvit a dala mi možnost zamyslet se nad jejími slovy. Pokynul jsem své manželce k židli, na které obvykle u jídelního stolu sedávala, ale Miya se neposadila. Místo toho zamířila k velkému zrcadlu na zdi. Zdálo se, že ji zasáhla slova o letech deroucích se na povrch a chtěla se ujistit, že nejsou pravdivá. Já se zamyslel nad tím, co mi Miya sdělila. Temná matka se zbytečným tlachům nikdy neoddávala. Nejmocnější pravdohledačka byla naopak známá tím, že skoro nikdy nemluvila víc, než bylo nutné. Ještě nedávno se však její slova rovnala rozkazu, protože všichni věděli, že jejími ústy promlouvá císař.

To se před třemi měsíci změnilo. Já jsem jedním z mála, kdo zná skutečná fakta konfliktu mezi císařem a Temnou matkou. Ostatní obyvatelé Říše náhlá změna šokovala. Vše začalo videem ukazujícím císařovu gardu nemilosrdně střílející mé bodyguardy a vévodkyni Katerinu royl Unatari do zad. Do toho všeho Temná matka zběsile křičí a požaduje mou hlavu.

Video nevyprovokovaného útoku na korunního prince George royl Inoky ton Mesfelle, hrdinu války proti cizákům, vládce Státu Unatari, loajálního poddaného Říše a jednoho z nejpulárnějších vojenských velitelů, vzbudilo skutečné pobouření a otřáslo vírou společnosti v císařovu neomylnost. Mnoho předních aristokratů a politiků vyjádřilo po zhlédnutí videa svůj negativní postoj k císaři a přidali se k nim i vládci Modrého, Purpurového a Zeleného rodu. Pozadu nezůstali ani zástupci říšského vojenského štábu. Tvrdé ultimátum, které jsem následně oznámil, většina říšských občanů považovala za oprávněné.

Následující reakce mnoho lidí považovalo za nemožné a i mě velmi překvapily. Císař August royl Toll ton Akad zařadil zpátečku a za útok na unatarskou ambasádu vydal oficiální omluvu. Souhlasil i se zaplacením pěti miliard kreditů jako kompenzací za smrt mých diplomatů a zničení jachty *Královna hřichu*. Císař prohlásil, že impulzem ke krvavé roztržce ve Stříbrném paláci byla Temná matka a vysvětlil její zradu jako hluboce zakořeněnou panickou

hrůzu z ostatních ras, která jí nedovolila situaci správně posoudit. Sám August byl dle svých slov nedobrovolnou obětí, která slepě přijala slova Temné matky za své. Za tři století společné vlády jí bezmezně důvěřoval. V projevu k občanům císař vyhlásil, že Temnou matku se ctí propustil a jeho novou pravdohledačkou se stane Krista, která do té chvíle pracovala pro vládkyni Modrého rodu, vévodkyni Ovellu royl Stok ton Miro.

Abych řekl pravdu, nikdy jsem císařovým slovům nevěřil. Nevěřil jsem mu před třemi měsíci a nevěřím mu ani teď. August royl Akad prostě jen neočekával, že společnost zareaguje tak prudce. Navíc si ani v nejčernějším snu nepředstavoval, že by se mi podařilo uniknout zadržení a utéct ze Stříbrného paláce. Najednou čelil složitému problému: buď se minimálně Stát Unatari a Zelený rod odtrhne od Říše, nebo bude muset uznat svou vinu. August si vybral třetí možnost: zakryl své chyby tím, že použil Temnou matku jako obětního beránka.

Na nějaký čas tím rozhořčení říšských občanů zmírnil, ačkoli velké rody už nikdy nedůvěřovaly Trůnnímu světu tolik jako dříve. Já jsem pojal podezření ve chvíli, když jsem požádal, aby má kompenzace dorazila ve formě lodí a náhradních dílů. Kredity jsem nepotřeboval. Trůnní svět žádost zamítl. Předložil jsem dokonce jinou nabídku, která by Trůnní svět nestála jediný kredit. Požádal jsem, aby mého syna, George juniora, oficiálně jmenovali korunním princem, ale císař tuto možnost odmítl.

Mí specialisté se snažili objednat těžké laserové kanóny a warpové pohony z výrobních dílen umístěných v říšském jádru, abychom mohli dovybavit nové bitevní lodě a útočné křižníky. Všude je však bez udání důvodu odmítali. Všechny indicie ukazovaly na embargo dovozu špičkového vojenského vybavení do Unatari. Oficiálně embargo nikdo nevyhlásil, ale přesto de facto existovalo. Takové jednání Trůnního světa samozřejmě napětí neoslabilo. Nadále nebylo myslitelné, abych svou dceru Likannu poslal zpátky do přípravné školy na Trůnním světě. Korunní princezna Likanna royl Georg ton Unatari a její nejlepší přítelkyně korunní princezna Natalie royl Cruz ton Unatari zůstaly na unatarské půdě.

Mimoходом, Likanna přišla ke snídani jen v pyžamu pokrytém hloupými kreslenými postavičkami a na holých nohou měla nasazeny chlupaté papuče. Chtěl jsem mladé princezně říct, že od dívek jejího věku se očekává, že se před příchodem k snídani patřičně ustrojí. Slova se mi však zasekla v krku, protože do jídelny vešla hned za Likou princezna Astra v prakticky totožném úboru – bílé pyžamo s růžovými žábami a malými šedými oslíky, chlupaté papuče, na kterých se ještě koulely velké nalepovací oči a na hlavě kapuce s dlouhýma králíčima ušima.

„Ahoj, táto!“ řekla Lika, dala mi rychlou pusu na tvář a se zkrříženými nohama se usadila na vysoké židli. „Slyšel jsi novinky? Astra se stala majitelkou studia produkujícího kreslenou pohádku *Tulačka Jeanne!* Pamatuješ si, když jsme investovaly peníze za její obraz *Poslední den Veyerde* do natočení nové série příhod vesmírné žabky Jeanne? Ukázalo se, že peníze vystačí na natočení celých deseti sérií a všechny jsou úžasné! Peníze, které jsme za vysílání utržily, stačily na to, abychom si koupily rozhodující podíl akcií filmového studia!“

Kouknul jsem na Astru, která se na mě smála sněhobílými zuby. Světlé vlnité vlasy měla ještě z noci pomačkané, ale oči jí jiskřily dětskou radostí. Princezna se cítila šťastná a byla na sebe hrdá, proto jsem se rozhodl nekritizovat výběr oděvu, abych nepokazil její velkou chvíli.

Astra už byla v podstatě dospělou ženou. Mateřskou láskou zbožňovala silného a zdravého sedmiměsíčního chlapečka, dostalo se jí skvělého vzdělání a znala všechny nuance dvorní etikety. I přesto jsem se však nemohl přimět, abych s ní jednal jako s dospělou. Její osobnost tvořila bizarní kombinace nadání, naivity a jednoduchosti. Princezna nic nepředstírala. Skutečně žila ve svém neobyčejném malém světě, kde neexistovala nuda. Tušil jsem, že Astra vůbec neměla ponětí o mých problémech s císařem. Byly to pro ni jen politické zprávy, které se jí nijak netýkaly, a proto ji nezajímaly.

Před třemi měsíci, abych předešel možným problémům s tím, že si Astra stále drží titul princezny, což nebylo po zničení Veyerde

technicky možné, jsem Astru jmenoval princeznou Roje a přidělil jí ke spravování systém Uyakh. Místo toho, aby si Astra zřídila skupinu ekonomických, inženýrských a projektových poradců, rozhodla se vydat jiným směrem. Ihned na začátku své vlády se začala učit jazyk Isejeků. Hmyzácký jazyk byl kvůli malému počtu slov a gramatických pravidel považován za docela jednoduchý, lidské hlasivky však nebyly anatomicky schopné přizpůsobit se pro vyslovování velkého množství vysokofrekvenčních zvuků, kterými jazyk oplýval. Žádná varování však Astru v jejím rozhodnutí nezastavila.

Obecně řečeno nevidím nic špatného na tom, aby vládce systému dokázal hovořit se svými poddanými sám bez tlumočníka, ale Astra chtěla ještě víc. Už po měsíci, když své jazykové schopnosti považovala za dostatečné, se princezna vydala do komunikačního centra mé vlnkové lodi *Thustoška Joan* a vyžadovala, aby jí spojaři zajistili přímé spojení se systémem Uyakh. Tou dobou jsem byl kdesi v Sektoru devět zaneprázdněn cvičením mé flotily, a proto jsem se o dobrodružství své favoritky dozvěděl, až se objevily novinky...

Bionica a Phobos mi přeložili projev princezny Astry, ačkoli s jejím hrozným přízvukem velmi zápasili. Když jsem je poslouchal, zabořil jsem obličej do dlaní, protože jsem nebyl schopen vnímat bláboly, které z Astry stojící na malém podiu proudily. Má favoritka planetě Uyakh-IV navrhovala, aby se změnila na ráj pohodlí a aby se stala jedním z nejbezpečnějších míst v celém vesmíru. Chtěla všude nechat vzniknout parky a zeleň. Navrhla, aby se všechny ošklivé továrny z planety odstranily, a na jejich místech se postaví muzea vesmírného umění. Na své planetě chtěla Astra také založit největší akademii umění celé Říše, kde by mohla hostit umělce celého vesmíru a kde se časem její syn naučí kreslit...

A to všechno pronesla i přesto, že je planeta Uyakh-IV jedním z hlavních výrobních center Roje a princezny inovativní návrhy hrozily uzavřením tisícovek továren a dalších zařízení, které pro Rój a Stát Unatari vyráběly high-tech produkty. Po Astrině

ne očekávaném proslovu a jejich nadčasových myšlenkách jsem očekával katastrofální následky, ale k ničemu nedošlo. Čtrnáct miliard obyvatelů planety Uyakh-IV pozorně vyslechlo projev nové vládkyně jejich systému, vážilo si její starosti o ně a odměnilo se jí tornádem zlepšení vztahů od všech isejeckých ras. A to bylo asi tak vše.

Později jsem se od admirála Kheraisse Veje, který z Uyakh-IV pocházel, dozvěděl, že Bílá královna, jak se princezně Astrě v Roji říká, získala reputaci jako vládná, ale excentrická a hloupá společnice jejich hlavního vládce. Jejich posláním je obdivovat ji, radovat se z jejich výstředností a chránit ji před ztřeštěnými činy. Plnit její rozkazy však není ani trochu potřeba. Proto Isejekové prohlášení princezny Astry nepřijali za své a všechny továrny na planetě nadále fungují. Jak má sestřenice Katerina trochu netaktně poznamenala: „Prostě ze sebe udělala idiota.“ Isejekové se však chovali daleko logičtěji, než jsme si mysleli a její podivné rozkazy jednoduše ignorovali.

Ano, Astra není vhodná pro roli seriózního a respektovaného politika. Mou favoritku však lidští i hmyzáčtí obyvatelé Unatari neskutečně zbožňovali. Kdekoli se objevila, vítaly ji ovace a velké kytice květin. Tento přístup velmi kontrastoval s přístupem k mé právoplatné manželce – Červené královně, jak ji Roj nazval – která byla mezi lidmi respektovaná až obávaná.

„Hele, Georgi, to už by vážně stačilo! Myslíš si, že chci poslouchat taková porovnávání?“

Královnině rozmrzelosti jsem se jen zasmál. Vždyť je to její chyba. Kdyby mi nečetla myšlenky, nerozčilovala by se. Vůči své ženě jsem však žádné zásadní výtky neměl. Královna se s mou favoritkou nedostávala do konfliktu, protože Astru nedokázala jako svou rivalku brát ani trochu vážně. Astra, když si uvědomila, že se jí Miya i přes svou hrůzostrašnou reputaci nesnaží ublížit, přijala mou manželku jako kus nábytku či dalšího z tělesných strážců. Já věděl, že si před třemi měsíci královna s mou favoritkou promluvíly a nastavily si pravidla, podle kterých vedle sebe dokázaly žít. Detaily jsem však neznal.

„Co myslíš těmi detaily?“ vložila se opět do mých myšlenek manželka. „Princezna mým narážkám vůbec nerozuměla, a proto jsem Astru poslala přímo do lékařského křídla k doktoru Nicosidu Brandtovi, aby jí dal ty nejlepší antikoncepční prášky. Princeznu jsem ujistila, že se ode mě nemusí ničeho obávat, dokud bude pilulky brát přesně podle předpisu. A pokud by se rozhodla to pravidlo porušit, pak...“

Jelikož Miya větu nedokončila, chtěl jsem se ujistit, jaké následky Astru můžou čekat.

„Georgi, sám dobře víš, že mé paže a nohy jsou svázané slibem, který jsem ti dala a nemůžu tvé favoritce ublížit. To však neznamená, že by to měla vědět i ona. Astra svou beztrestnost zneužívá a prakticky se přestěhovala do tvé kabiny. Nebýt jejího syna, se kterým Astra tráví dlouhou dobu, vůbec by tvou kajutu neopouštěla.“

Přešel jsem ke královně Unatari, která se nevrle dívala na svůj odraz v zrcadle, a něžně jsem ji objal. Pak jsem potichu, aby to Astra ani Likanna neslyšely, řekl:

„Miyo, nemusíš se tak rozčilovat. Astra se úplně stejně chovala od první chvíle, kdy se k mé družině přidala, a proto to bere jako normu a vůbec netuší, že ti to vadí.“

Mé vysvětlování přerušil signál přichozího hovoru. Spojovací důstojník mi oznámil:

„Vaše veličenstvo, přichází hovor z Trůnního světa. Temná matka by si ráda promluvila s vaší druhou pravdohledačkou, Florianou ton Veyerde. Můžu ji spojit?“

Ptát se na dovolení byla spíš formalita. Mohl snad někdo nejmocnější pravdohledačku odmítnout? Proto jsem bez okolků své svolení dal. Po dokončení omlazujících procedur se má žena otočila. Na její nyní mladé tváři bez nejmenší poskvrnky se zračilo znepokojení:

„Vůbec se mi to nelíbí, Georgi. Temná matka má určitě něco na srdci a já jí nevěřím. Během posledních několika týdnů ve mně každý den rostl pocit nebezpečí a nyní se stal až nesnesitelně ostrým. V nejbližších dnech dojde k něčemu nezvratnému.“

Neměl jsem důvod, abych o předtuchách zkušené pravdohle-

dačky pochyboval. Poslední dobou jsem si i já sám všímal podivného klidu v politickém životě Říše a moc dobře to na mě nepůsobilo. Obyčejně se každý den událo aspoň něco. Aristokrati se rvali a zase udobřovali, utvářela se a rozpadala „věčná“ spojenectví, přicházely zprávy z fronty, kde bojovaly flotily Purpurového a Modrého rodu proti přílivu cizáků. Nyní však byl všude klid jako před bouří.

Otočil jsem se ke stolu, který právě sluhové pod drobnohledem mého majordoma Bryla připravili. Přešla mě však veškerá chuť. Promluvil jsem jen tak do větru, ale věděl jsem, že můj rozkaz bude vyslyšen a předán správným uším:

„Za čtyři dny máme naplánovanou konferenci velitelů unatarské flotily, abychom prodiskutovali výrobní lhůty nových lodí. Vysvětlete všem pozvaným, že se naplánovaný čas porady změnil. Všechny očekávám na *Thustošce Joan* za čtyřicet minut. Miyo, ty půjdeš se mnou. Vypadá to, že pro tebe budu mít nějakou práci.“

Přišel jsem do malé kruhové místnosti, kterou jsme na palubě mé vlajkové lodi používali pro tajná jednání. Místnost byla od okolního světa naprosto odříznutá. Uvnitř nefungovala žádná nahrávací zařízení ani implantáty. Má robotická sekretářka Bionica se po vstupu do místnosti okamžitě deaktivovala, proto jsem si jako překladatele pro tuto konferenci lidí i Isejeků zvolil velitele svého týmu bodyguardů, Popori de Cachu. Normálně mě doprovázela Flora, která kontrolovala loajalitu a upřímnost všech přítomných, ale dnes je mou pravdohledačkou Miya. Je to vlastně poprvé, co královna Unatari podobnou konferenci navštívila. Zaujala ji velická dotyková obrazovka uprostřed místnosti, nad kterou se vznášel obří hologram říšského vesmíru se všemi Sektory. Na hologramu byla zvýrazněna spousta barevných značek, které udávaly pozice všech známých flotil Říše, velkých rodů, spojeneckých království a dokonce cizáků.

„Můžeš zde nalézt nejaktuálnější informace o pohybu všech lodí, které jsme infiltrovali. Ani říšský štáb nemá tak aktuální

data,“ pronesl jsem, jelikož jsem se nedokázal udržet a nepochlubit se.

Miya se na nic nezeptala, jelikož si všechny informace o tajných zdrojích přečetla z mé hlavy. Tato strategická mapa byla skutečnou pýchou unatarské flotily. Aktualizovaly jí desítky tisíc skromných androidů, kteří nepozorovaně pracovali na vojenských lodích Říše a velkých rodů jako uklízečky, nosiči, mechanici a dokonce i jako roboti pro potěšení posádky.

Počet androidích agentů sympatizujících se zájmy Unatari výrazně vzrostl. Bionicu zahlcoval velký počet šifrovaných zpráv, které jsme od mnoha agentů získávali. Z toho důvodu byla v mém velitelství ustavena speciální skupina dvaceti robotů, kteří tyto šifrované zprávy na servisních kanálech zachytávali, kontrolovali jejich pravost a následně data přenášeli na strategickou mapu. Všechny zprávy o pohybu flotil byly zpravidla potvrzovány desítkami dalších zpráv od nezávislých zdrojů, aby se jakákoli nesprávná informace přijatá mým velitelstvím okamžitě odfiltrovala. Pokud jsem však věděl, zatím jsme neobdrželi byť jedinou nepřesnou informaci. To mě naplňovalo vírou, že nikdo v Říši dosud neobjevil mou síť tajných robotických agentů.

Dalším zdrojem informací byli Arité, neboli má diplomatická družina „zastřelená“ na Trúnním světě, včetně několika stovek měnících se tajných agentů rozesetých po Říši a zakotvených na velitelstvích, flotilách a v komunikačních centrech. Stále je pro mě tajemstvím, jak se Arité navzájem rozeznávali a komunikovali, jelikož o tomto tématu neradi mluvili. Zůstávalo však skutečností, že nejhodnotnější informaci o tajných říšských docích, kde se budovala obrovská super letadlová loď, přinesl Arita Isejek.

Stát Unatari disponoval i dalšími špiony. Má autorita ve vojenských kruzích už od začátku velmi rychle rostla, ale po prvním úspěšném protiútoky vůči cizákům v historii lidstva, po vítězství nad cizáckou *Královnou* a osvobození téměř třiceti systémů vzrostl názor říšské vojenské frakce na korunního prince Georga skoro na +60 bodů. Pokud mi bylo známo, šlo o nejvyšší hodnotu mezi všemi veliteli flotil a aristokraty v celém vesmíru. Mohl

jsem svého vlivu využít, ale nepřišlo mi moudré udělat to jen kvůli sběru informací. Florianna a Miya byly velice úspěšné při odhalování špiónů mezi mými podřízenými, a proto bylo logické předpokládat, že pravdohledačky ostatních stran zvládnou totéž.

Dveře se znovu otevřely a do místnosti jeden za druhým vkročili účastníci tajného jednání. Šlo o veterány mnoha důležitých bitev a experty ve svých oborech, o jejichž schopnostech a loajalitě jsem ani v nejmenším nepochyboval: velitel flotily Sektoru devět, admirál Stefan Antri-Mesfelle; velitelka flotily Sektoru osm, vesmírná majorka Nicole ton Savoia; první velitel unatarské flotily, admirál Mike ton Akad; druhý velitel unatarské flotily, admirál Kiro Sabuto; velitel těžké flotily Virho, Alfa Isejek admirál Masss Azhzh; velitel útočné flotily Ayho, Alfa Isejek admirál Kheraiss Vej; velitel pozemních operací Roje, maršál Savasss Jach a má sestřenice, vévodkyně Katerina royl Unatari, politická poradkyně pro zahraniční záležitosti.

Přibral jsem i jednoho nováčka, Beta Isejeka Apassse Ugu. Do místnosti vběhl jako poslední po mnoha svých malých nožičkách. Šlo o bývalého poradce královny Nai Igir. Když jsem se s ním poprvé setkal, nevěřil jsem svému štěstí. Tento jedinečný hmyzák oplýval neskutečným intelektem, skvělou pamětí a věděl naprosto vše o systémech Roje. Apasss Ugu dokázal okamžitě přinést informace o výstavbě lodí ve všech mých docích, jak dlouho potrvá jejich dokončení, o zásobách materiálů a o potřebném transportu surovin pro zásobování všech posádek. O natolik cenného rádce bylo potřeba se dobře postarat. I na neskutečné množství členů Roje byl výskyt podobného génia velmi vzácný. Právě proto jsem jako nový vládce Isejeků vydal prohlášení, ve kterém jsem svého rádce obdařil modrým pruhem, který značil bezvýhradnou nedotknutelnost.

Všichni členové dnešní tajné konference dorazili. Kývnul jsem na Popori de Cachu a velitel stráže rozkázal svému podřízenému zavřít dveře a spustit systém rušení elektronických přístrojů. Přesně jsem věděl, kdy elektromagnetický kokon místnost obklopil, protože se mi v tu chvíli vypnuly elektronické implantáty. Jedi-

ným elektronickým přístrojem, který zůstal provozuschopný, byla obrovská strategická obrazovka, protože je její elektronika před rušičkami záměrně stíněna.

„Takže můžeme začít,“ pronesl jsem a přešel k zářícímu hologramu uprostřed místnosti. „Nemyslím si, že by někdo z přítomných neznal mou ženu Miyu. Jelikož je téma dnešní porady velmi důležité, bude jako pravdohledačka sloužit sama královna Unatari. Miya se ujistí, že všichni přítomní mluví upřímně. Bude navíc až do konce porady blokovat veškeré čtení myšlenek.“

Členové konference se začali trochu ošívat. Moc se jim nelíbilo, že je zablokováno čtení myšlenek. Neobjevily se však žádné silné námítky, a proto jsem pokračoval:

„Připomínám vám naše pravidlo – zde mluvíme co nejotevřeněji a neobáváme se, že bychom se svými poznámkami či návrhy někoho dotkli. Hranice morálky a zákonů se na tuto místnost nevztahuje. Projdeme si veškeré možnosti bez ohledu na to, jak by je mohl zbytek vesmíru přijmout. Proto chci první slovo udělit královně Unatari, aby se mohla podělit o své názory a podezření.“

I přes spontánnost proslovu se Miya držela naprosto parádně. Nepochyboval jsem, že má manželka už několikrát během svého dlouhého života mluvila na veřejnosti. Navíc jsem věděl, že navštěvovala speciální kurzy rétoriky a právě tato zkušenost jí velmi pomohla. Miya nemluvila příliš hlasitě, ale každé z jejích slov se mi do mozku vypalovalo jako holá pravda, na kterou se pochybnosti nevztahovaly.

Královna Unatari nám pověděla, že svými pravdohledačskými schopnostmi cítí rostoucí hrozbu. Dokonce přesně ukázala i na zdroj, ze kterého hrozba vychází. Antagonisté jsou připraveni napadnout Říši, která o plánech svých dlouholetých nepřátel ví. Srážka dvou nejsilnějších mocností vesmíru je v tuto chvíli již nevyhnutelná. Nejde o výhled do vzdálené či docela blízké budoucnosti. Vše se má odehrát v nejbližších dnech ne-li hodinách. Ať už v konfliktu vyhraje kdokoli, v myslích vítězů nebude pro nezávislý Stát Unatari místo. Královna svůj proslov ukončila následujícími slovy:

„V budoucnosti nás nevidím. Nikoho z přítomných. Znamená to, že pokud neučiníme žádná opatření a necháme celou situaci v rukou ostatních, všichni přítomní zahynou. Včetně mne. Zbývá nám maximálně rok a půl života.“

Abych řekl pravdu, pravdohledaččina slova ve mě zanechala příšerný pocit. Stejně se cítili i ostatní. Z budoucnosti, kterou popsala, mě vnitřně cosi silně sevřelo. Když královna svůj proslov dokončila, místnost pohltilo ticho. První, kdo se probral, byl admirál Masss Azhzh:

„Nemám nejmenších pochyb o schopnostech Červené královny, ale vůbec nechápu, jak je možné, že nám zbývá tak málo času? Unatari má mocnou flotilu a dokáže ustát útok jakéhokoli nepřítele. Pokud by byl nepřítel přece jen nad naše síly, můžeme vypnout warpové majáky.“

„Vypnutí warpových majáků by jen prodloužilo naše muka, ale výsledek by nezměnilo,“ odvětila ihned Miya.

Předstoupila vévodkyně Katerina. Pozdravila přítomné a s očima upřenýma na strategickou mapu se rozhovořila:

„Riziko invaze Zlatého rodu je očividné, ačkoli jsem si nevšimla žádných známek toho, že by byla říšská flotila převelena na hranice jádra. Jsem však překvapena něčím jiným. Pokud se nad tím zamyslíme, jde o boj o trůn mezi císařem Augustem a jeho sestrou Eleonorou. Proto navrhuji, abychom se všichni zamysleli nad následující otázkou: proč Antagonisté dosud neoslovili vládce Unatari? Podíváme-li se na záležitost z čistě technického hlediska, korunní princ Georg royl Inoky ton Mesfelle je vnukem vládkyně Antagonistů. Tudíž by pro něj bylo nejlogičtější krokem spojit se s blízkou příbuznou a nikoli s někým z odlišné větve genealogického stromu. Proč nám tedy dosud Zlatý rod nenabídl spojenectví?“

Kiro Sabuto se ostře postavil. Admirál, původem z východní Asie, mou sestřenicí propichoval pohledem a začal mluvit až příliš ostrým tónem:

„Vévodkyně, skutečně doufám, že váš návrh, aby Stát Unatari spojil síly s Antagonisty, je čistě hypotetický. Stejně jako většina velitelů a důstojníků unatarské flotily jsem celý svůj život zasvě-

til službě Říši a chci v tom nadále pokračovat. Před třemi měsíci se udála situace, kdy Trůnní svět ohavně napadl korunního prince George. Já i mí důstojníci bychom se za svého velitele bez váhání postavili, i kdyby to mělo znamenat boj proti celé Říši. Je však naprosto něco odlišného bojovat proti Říši pro peníze nebo z politického kalkulu. Znamenalo by to válčit proti přátelům a bývalým bratrům ve zbrani, kterých máme v říšských flotilách nespočet. Něco takového by bojové síly Unatari velmi znepokojilo.“

Admirála podpořila i velitelka flotily Sektoru osm, vesmírná majorka Nicole ton Savoia:

„Promiňte mi, pokud to vyzní moc tvrdě, ale admirál mluví naprostou pravdu. Bylo mi svěřeno velitelské místo ve flotile perimetru Sektoru osm a my bychom nikdy nebojovali proti Říši po boku Antagonistů. Rozhodnutí spojit se s Antagonisty bych brala jako zradu a stejné stanovisko by zaujali i mí důstojníci. Zním odpověď na otázku vévodkyně Kateriny royl Unatari. Žádná z bojujících stran nechce korunnímu princovi Georgovi slíbit něco, co nemá v plánu dodržet, aby nevyprovokovali silnou reakci. Když jsem pracovala na říšském štábu, přečetla jsem si osobní spis vládcy Unatari a jeden konkrétní záznam vašich psychologických vlastností na mě zvláště udělal dojem. Zněl takto: „Nepochybně odmítne jakýkoli pokus o sáhnutí na jeho zájmy. Pokud se někdo snaží přivlastnit si majetek, který korunní princ pokládá za svůj, udělá vše, aby útočníka potrestal. Navíc naprosto nechápe koncept přiměřené odplaty. Vládce Unatari je typem člověka, který by ukousl něčí celou paži jen za to, že mu ta osoba náhodně cvrnkla do nosu.“

Miya zavřela oči a nad slovy se zamyslela.

„Ano, je to pravda,“ souhlasila pravdohledačka. „Moc nad spojenou Říši není kořistí, která by se dala rozdělit nebo slibovat potenciálním spojencům. Proto jsem docela zmatená, proč ti tato nabídka přišla od císaře Augusta. Necítím v tom žádný podraz. Císař je skutečně připraven předat trůn, pokud se Unatari podaří porazit Antagonisty.“

„Ale August má syna, vévodu Julia royl August ton Akad, který je v následnictví na císařský trůn první v pořadí,“ poznamenala

Katerina. „Co by mohlo Augusta zastavit před tím, aby těsně před vítězstvím nad Antagonisty na trůn rezignoval a předal ho tak svému nástupci, který vládci Unatari neslíbil vůbec nic?“

Kiro Sabuto potřásl hlavou:

„To by znamenalo, že bychom se nemohli vyhnout válce mezi Říší a Unatari. Nedokážu si představit, že by takovou zradu dokázal korunnní princ Georg royl Inoky ton Mesfelle odpustit a navíc má dostatek vlivu a důkazů, aby se na jeho stranu přidala velká část říšského vojska. Císařův syn by prohrál na všech frontách.“

Všichni přítomní utichli. Já jsem si na vyjádření svých myšlenek zvolil právě tuto chvíli:

„Můžeme přijmout to, že je pro nás nemožné odsunout se na okraj všeho dění a Unatari prostě bude přinuceno jednat. Nelíbí se mi však myšlenka nechat se zatáhnout do konfliktu mezi dvě nejmocnější armády galaxie, aniž bych věděl, co se odehrává v zákulisí a znal postoje ostatních zúčastněných. Například Zelený rod disponuje kolosální armádou o počtu téměř patnácti tisíc lodí. Zeleňáci zatím formálně zůstávají členy Říše. Vyletí proti Antagonistům v jakémkoli případě, nebo se budou držet stranou bitvy? Co jim za případnou podporu císař slíbil? A jak by se flotila Zeleného rodu zachovala, objevila-li by se ve stejném systému zároveň s námi? Bodnuli by nás do zad?“

„Zelený rod se nikdy nestane spojencem Unatari. Brání tomu spousta starých křivd,“ pronesla vévodkyně Katerina. „Rodina Lavaelle vládci Unatari neodpustí zabití jejich dvou korunnních princů a ostudnou kapitulaci jedné z jejich flotil. Bezpochyby by se pokusili naše lodě zničit.“

Bohužel jsem s jejím rozbořem situace naprosto souhlasil. Od prvních dnů v *Obránci perimetru* se můj vztah s Lavaellovými jen zhoršoval a nyní se pohyboval na úrovni skutečného nepřátelství. Ačkoli jsou Unatari i Zelený rod členy Říše, rozhodně je nepovažuji za spojence.

Můj vztah s Purpurovým rodem od jejich anexe Sektoru sedm taky mířil jen dolů. Má sestra, Violetta royl Inoky ton Mesfelle-Damir, je na mě našťvaná a vztah Purpurového rodu s Unatari

díky ní stále více ochladal. Z nějakého důvodu vládce Purpurového rodu, vévoda Takuro royl Andor, neudělal nic, aby korunní princeznu Violettu zarazil. To znamená, že souhlasí s obětováním našich dobrých vztahů pro dosažení nějakého cíle, o kterém jsem neměl nejmenší tušení.

Modrý rod... Zde je situace velmi komplikovaná a zmatená. Sektory čtrnáct a patnáct získali pod svou nadvládu cizáci. Sektor šestnáct byl od zbytku území modráků odtržen a právě zde žije nejvíce separatistů. Tento Sektor vlastně už nebyl pod centrální vládou Říše. V Sektorech devět, jedenáct, dvanáct a třináct na dvou frontách tvrdě bojovaly jednotky mladé vévodkyně Ovelly royl Stok ton Miro. Odrážela invazní armády cizáků a navíc musela soupeřit se silnou opozicí, která se velice rychle objevila po odchodu pravdohledačky Kristy na Trůnní svět. Vévodkyni Ovellu podporovaly v boji proti cizákům lodě říšské flotily, ale do vnitřního mocenského boje císařovy lodě nezasahovaly.

Politická mapa území Modrého rodu připomínala sešivanou deku. Byla totiž vybarvena mnoha barvami nejrůznějších skupin, které se buď loajálně držely vévodkyně, nebo naopak stály proti ní. Žoldáci, anarchisté, ozbrojení rebelové a malí političtí hráči... Na mnoha jednotlivých planetách dokonce docházelo k místním střetům a občanským válkám. Velká i malá města často měnila své vládce.

Síly loajální vévodkyni Ovelle v tuto chvíli ovládaly méně než třetinu území Modrého rodu. Avšak díky své lepší organizaci a kvalitnějšímu vybavení pospolu s nejednotností opozice nejenže úspěšně odrážely útoky cizáků, ale dařilo se jim postupně vytlačovat i politickou opozici. Na předchozím podobném jednání jsme do detailu prodiskutovali vnitřní problémy Modrého rodu a mí poradci svorně předpokládají, že do tří až čtyř let vévodkyně Ovelle nad separatisty zvítězí, pokud do té doby nezničí Modrý rod cizáci. To by se mohlo stát, jestliže Říše převelí flotilu z území Modrého rodu do boje proti Antagonistům.

Přiblížil jsem zobrazení na mapě tak, aby ukazovalo jen území Modrého rodu.

„Zde leží jediný dostatečně velký politický hráč, který se rozhodně nechce války mezi Říší a Antagonisty účastnit. Potřebuje si nejprve vyřešit své vlastní problémy. Navíc je v tuto chvíli nejzranitelnější. Pokud Říše převelí flotilu, cizáci Modrý rod rychle zničí. Myslím, že přišel čas na konverzaci s modráky, kterým bychom mohli nabídnout naši pomoc. Samozřejmě ne zdarma. V těchto těžkých časech je cena za ochranu velmi vysoká.“

„Plánuje vaše veličenstvo se kromě boje s cizáky zapojit i do vyřešení vnitřních sporů?“ zeptal se maršál Savass Jach.

Všichni přítomní se na mě podívali v očekávání odpovědi. Já však nespěchal, pozorně jsem si prohlížel mapu a usilovně přemýšlel. Je jednoduché říct: „Pomůžeme jim jen s cizáky.“ Jakoby to ani nebylo potřeba dále prodiskutovat. Mimochodem, zbytky *Královniny* armády byly spatřeny v Sektoru patnáct, což potvrdovalo teorii, že všechny tři cizácké odnože spolupracují. Přílet pěti *Mamutů* a dvaceti *Behemotů* na pomoc místní cizácké armádě značně změnil rozložení sil a mezi obránci vyvolal paniku. Z důvodu špatné organizace obranných sil došlo k rychlému ústupu, díky čemuž byl Sektor patnáct během několika týdnů ztracen. Podle informací průzkumníků byla v Sektoru patnáct spatřena i lidská bitevní loď *Oranžový majestát*.

Stále nikdo nepromluvil. Čekali na mou odpověď, ale já k rozhodnutí dospěl až teď:

„Není možné vést efektivní válku, když chaos a anarchie ničí zásobovací trasy. Než se pustíme do bitvy s cizáky, ukončíme vnitřní boje Modrého rodu. Doporučuji, abychom za naši mírovou misi od vládkyně Modrého rodu požadovali celý Sektor deset. Podle mě se po prvotním šoku z toho, jakou opovážlivost jsem se odvážil navrhnout, s vévodkyní Ovellou domluvíme a ona náš požadavek schválí. Modrý rod získá už dlouho potřebný mír a navíc ochranu před cizáky. My díky tomu posílíme naše postavení. Pokud se ukáže, že s vévodkyní nelze po dobrém vyjednávat... No, na mapě vidím minimálně dvacet dalších politických subjektů, které soupeří o trůn Modrého rodu. Věřím, že se nám podaří najít někoho jiného, kdo se našemu požadavku rád přizpůsobí.“

„Modrý rod je součástí Říše,“ připomněla mi Katerina ton Unatari. „Pokud plánujeme bojovat s právoplatnými vládci, potřebujeme velmi zásadní záminku, abychom naše činy ospravedlnili a nebyli označeni za agresory.“

„Sestřenko, to jsem jen tak hypoteticky přemýšlel. V tuto chvíli jsme odhodláni Modrému rodu pomoci a můžeme k nim vyslat diplomatickou misi pro projednání vojenské spolupráce. Pokud nám však vévodkyně Ovella nepůjde na ruku, získáme tím neprůstřelný argument pro vyhlášení války. Nikdo v celém vesmíru nebude pochybovat o našem právu vyslat na území Modrého rodu loď. Jednou z možností by mohlo být spuštění mediální kampaně pro dosažení korunní princezny Natalie royl Cruz ton Unatari na trůn, který jí náleží. Korunní princezna má v Modrém rodu stále docela dost sympatizantů a my bychom díky tomu bojovali na straně právoplatného vládce.“

Vévodkyně Katerina royl Unatari svrátila čelo a odpověděla:

„Mladá Natalie podepsala oficiální vzdání se svého nároku na trůn Modrého rodu. Od vévodkyně Ovelly za to obdržela značný obnos. Ačkoli... mohli bychom zkusit vyhlásit, že korunní princezna souhlasila jen proto, že byl její život v nebezpečí. Naše pozice by byla hodně slabá, ale snažím se zatím vymýšlet možnosti.“

„Na Trůnním světě mi císař a Temná matka naznačovali další problémový bod. Obávali se, že se Roji podaří rozrůst do té síly, že by mohl pod svá křídla pojmout i zbytek nelidských ras. Navrhují, abychom tuto možnost vyzkoušeli. Uspořádejme na hlavní planetě systému Dekeye za dva týdny velkou slavnost pro diplomaty všech nelidských ras, které se nyní nachází v područí Říše.“

Rádce Apasss Ugu se otřásl:

„Dekeye? Jste si jistý, že je nechcete pozvat raději do Unatari? Jde jen o to, pokud mohu mluvit přímo, že minule mělo tělo vašeho veličenstva se zvýšenou gravitací tamní planety velké problémy.“

„To je pravda, ale mé zdraví je nyní v daleko lepším stavu, než v jakém bylo při setkání s královnou Nai Igir. Jsem si jistý, že hodinu dokážu s vyslanci jednat. Pokud svou tělesnou schránku

přeceňuji, můžeme setkání přesunout na mou bitevní loď *Tlustoška Joan*, která bude v systému Dekeye přítomna. V každém případě chci vyslance pozvat do Dekeye, jelikož právě tento systém si všichni ve vesmíru spojují se srdcem Roje. Jakoby náhodou v tu chvíli necháme proletět všech pět našich letadlových lodí a minimálně padesát bitevníků. Jen abychom jim předvedli, jak velkou bojovou silou disponujeme. Závěry o naší vojenské síle si pak už vyvodí sami.“

Admirál Stefan Antri-Mesfelle se postavil, usmál se a navrhl:

„Pokud je hlavním cílem na diplomaty zapůsobit, možná bychom mohli počkat další měsíc. Tou dobou bychom vyslancům ukázali funkčního *Mamuta*. Jsem si jistý, že gigant by zapůsobil daleko víc než pět letadlových lodí.“

Nad lákavým návrhem jsem se zamyslel, ale byl jsem přinucen ho odmítnout.

„Ne, ještě nenastal vhodný čas, abychom ukázali *Mamuta* nebo *Královnou*, která se stále opravuje. Skutečnost, že tyto lodě vlastníme, je většině politiků zatím neznámá. Raději si naše trumfové karty podržíme až do nejlepší chvíle blíž u těla.“

Další hodinu jsme strávili diskutováním o záležitostech flotil svěřených admirálům. Navrhovali způsoby, jakým by bylo možné obejít embargo na prodej těžkých kanónů a warpových pohonů. Rozhodli jsme se co udělat s obrovskými loděmi v Dekeye postavenými pro evakuaci vajíček Isejeků, která už je nyní bezpředmětná. Nakonec jsem poradu ukončil.

Jakmile byly elektromagnetické rušičky vypnuty, přišla mi od spojovacího důstojníka zpráva:

„Vaše veličenstvo, chce si s vámi promluvit Temná matka. Už čtyřicet minut čeká na lince a odmítá jakýkoli odklad vaší konverzace.“

Podíval jsem se na Miyu, ale má žena jen překvapeně pokrčila rameny. S nejistotou, která se k ní vůbec nehodila, řekla:

„Georgi, nevím, o co jde, ale za posledních pár hodin Temná matka o dost zeslábla... Poprvé v životě jsem silnější než ona. Daleko silnější. Běž si s tou starou bábou promluvit. Rozhodně ti od

ní nic nehrozí. To vím. Navíc bych tě zvládla bez problému ochránit. Myslím, že by to nyní dokázala i Florianna.“

V hlavě se mi ozval Floriannin hlas a vysvětlil mi o co jde:

„Během našeho hovoru se Temná matka jen zeptala, jak se cítím a pak do mě vlila celý oceán energie, čímž mi uzdravila hlasivky a nervová zakončení. Vložila do mě tolik síly, že sama skoro omdlela.“

Rozkázal jsem, aby mě s Temnou matkou spojili a hovor nechali zobrazit na nejbližší obrazovce. Obrazovka se rozzářila. Temná matka ležela se zavřenýma očima na nemocničním lůžku a na obličej měla připevněnou kyslíkovou masku. Všude okolo ní pobíhali doktoři. Zaslechl jsem slova jednoho z nich. Ostatním oznamoval, že je krevní tlak Temné matky kriticky nízký. Proto jsem byl velmi překvapen, když stará žena vyslovila slova, která trochu zastřela maska:

„Všichni okamžitě pryč! Ihned!“

O několik sekund později byla Temná matka v pokoji sama. Anž by otevřela oči, sejmula si pravdohledačka kyslíkovou masku a promluvila skřehotajícím a téměř neslyšitelným hlasem:

„Georgi, umírám... ještě však musím pár věcí stihnout. Nejdřív ze všeho ti musím dát jednu radu: vůbec nezáleží na tom, jak je tvá vláda silná, protože s tvou smrtí padne bez boje. Mnoho lidí, kterým věříš, je loajální Říši a Augustovi. Nezapomínej na to. Císaři stačí zbavit se jediné osoby a celý tvůj stát, veškeré jeho území a flotily připadnou tomu, koho si vezme tvá nejstarší dcera... Má druhá rada zní: nespoj se s Říši ani s Antagonisty, jelikož obě mocnosti pro tebe znamenají smrt. Věř mi. Požívala jsem se do budoucnosti a vím, o čem mluvím. Zůstaň nezávislou třetí stranou, které jde o zachování lidstva jako takového a do půtek o říšský trůn sám nezasahuj. Jsi posledním ochráncem lidstva a nic není důležitějšího než přežití našeho druhu. Nikomu nedovol, aby ti stál v cestě.“

Stará žena se po dlouhém monologu rozkašlala a nasadila si zpět kyslíkovou masku. Zatímco hltavě dýchala jako ryba hozená na břeh, položil jsem otázku, která mě velmi trápila:

„Kdy a jak Antagonisté zaútočí na Říši?“

Temná matka se dokázala i přes svou slabost usmát a prakticky neslyšitelně zasípala:

„Och Georgi, uvnitř jsi stále Ruslanem... Všechno ti musím vysvětlovat... Neznáš žádný důležitý detail z dětství korunního prince, a proto nedokážeš nastalou situaci správně uchopit. Měl bys vědět tohle: tvá matka tě nikdy nemilovala. Zamysli se nad tím a všechno ti bude jasné. Pokud na to sám nepřijdeš, zeptej se své rádkyně Kateriny. Je to chytrá holka a dokáže ti spoustu záležitostí vysvětlit. Pověděla jsem ti vše, co jsem měla na srdci. Teď mě spoj s pravdohledačkou tvé dcery Likanny, s malou Milenou. Chci do ní přelít zbytek svých sil, protože tvá dcera v tomto drsném světě bez silné ochrany nepřežije. Sbohem, Ruslane!“

MATČINA STRANA

Cítil jsem se jako hloupý vůl a dost mě to zasáhlo... Strávil jsem celou hodinu přemýšlením nad posledními slovy Temné matky a prostudoval jsem velkého průvodce genealogií největších rodin Říše. Odpověď jsem však nenašel. Jistě, věděl jsem, že má „matka“, korunní princezna Elisa royl Clement ton Mesfelle-Lavaelle, je dcerou vládkyně Antagonistů. Toto rodinné pouto bylo důvodem, proč se k její osobě vážala zvýšená pozornost říšských tajných služeb. Každou konverzaci někdo skrytě poslouchal a předával k rozboru, ale za posledních sto padesát let se dokonce ani v jejích konverzacích s matkou neobjevila žádná zmínka, která by císaři vůči ní umožňovala zasáhnout.

Korunní princezna Elisa patřila do Zeleného rodu, který je vojensky i ekonomicky silnější než všechny ostatní velké rody a království. Mé matce nyní patřilo v následnictví na trůn Zeleného rodu páté místo, ale neměla reálnou šanci stát se vévodkyní, jelikož čtyři korunní princezny před ní byly minimálně o sto let mladší. Vládce Zeleného rodu by navíc nikdy nepřipustil, aby korunní princezna Elisa zasahovala do práv jeho velké rodiny a urvala si pro sebe jejich trůn.

Při událostech před třemi měsíci mi vládce Zeleného rodu, vévoda Amelius royl Mast ton Lavaelle, připadal jako naprosto příčetný muž, kterému se velmi líbila jeho role „nejlepšího kluka ve vsi“. Mohl zvesela císaře popichovat a snižovat postavení svého vládce, zatímco sám si utvrzoval politickou nezávislost. Vévoda však mohl hodně získat, pokud zůstane Říši loajální, včetně silné politické podpory Trůnního světa a vysokých daňových úlev. Proto podle mě nechce začít proti císaři Augustovi sebevražedně bojovat.

Změna postavení. Názor Purpurového rodu (Říše) na Stát Unatari se zhoršil.

Aktuální názor Purpurového rodu (Říše) na stát Unatari: -30 (nenávisť)

Změna postavení. Názor Zeleného rodu (Říše) na Stát Unatari se zhoršil.

Aktuální názor Zeleného rodu (Říše) na stát Unatari: -56 (naprostá nenávisť)

Náhlé zprávy mě zastihly nepřipraveného a přerušily mé dlouhé přemýšlení. Co na to říct? Je to potvrzení, že oba rody byly na nejlepším místě pustit se proti mému státu do války. Poslední dobou se podobné zprávy objevovaly několikrát týdně a už jsem si na jejich příchody zvykl. Nebylo to dobré, to je jasné, ale nemohl jsem uvěřit, že by se Purpurový rod snížil až k vyhlášení války. Flotila Unatari je dvakrát silnější než ta purpurácká a to ani nemluvíme o zkušenostech mých kapitánů a důstojníků. Válka by velmi rychle skončila jejich porážkou. Další zpráva však byla naprostým překvapením:

Zelený rod a Purpurový rod uzavřely vojenské spojení

Jejda, tohle nebylo dobré... Zelený rod asi skutečně žíznil po odplatě. Před třemi měsíci jsem jim ušetřil silný políček, když jsem si bez jediného výstřelu přivlastnil celou jejich flotilu. Všechny lodě se přidaly do mých flotil a dvacet tisíc důstojníků a členů posádky složilo slib věrnosti Státu Unatari a tím se stali mými podřízenými. Pravdohledačky přirozeně dopodrobna zkontrolovaly všechny nové přírůstky a odhalily potenciální zrádce. Vypadalo to, že se zelenáci nechtějí s výpraskem smířit a snaží se vyvolat další konfrontaci...

Trůnní svět ztratil suverenitu nad systémem Anfej

Zelený rod získal suverenitu nad systémem Anfey

Trůnní svět ztratil suverenitu nad systémem Forepost-20

Zelený rod získal suverenitu nad systémem Forepost-20

Trůnní svět ztratil suverenitu nad systémem Natti

Purpurový rod získal suverenitu nad systémem Natti

Ještěže jsem seděl. Nejsm si jistý, zdali bych se po těchto zprávách udržel na nohou. Trůnní svět rozdává systémy říšského jádra? Co se to sakra děje? Zavolal jsem své poradkyni pro zahraniční politiku a položil jí tu samou otázku.

„Georgi, nedíváš se na zprávy?“ zeptala se mě velmi překvapeně Katerina a dokonce se cítila pohoršena, že nesleduju dění. „Před půlhodinou Trůnní svět oficiálně oznámil smrt Temné matky po dlouhé a těžké nemoci. Císař vyhlásil v celé Říši třídní smutek. Po tuto dobu nejsou povoleny žádné oslavy. Jsem zrovna zaměstnána sestavováním kondolenčního dopisu za Stát Unatari. Ať už se na to podíváš z jakéhokoli úhlu, Temná matka byla dvě stě let význačnou postavou veškeré politiky lidstva.“

Novinka o smrti Temné matky mě trochu zaskočila. Vždyť jsem s tou starou ženou ještě před dvěma hodinami mluvil! Pravidohledačka sice vypadala zničeně a dokonce o blížícím se skonu mluvila, nicméně jsem nečekal, že jí zbývá tak málo času. Kvůli šokující novince jsem skoro zapomněl, o čem jsem chtěl se sestřenicí mluvit.

„Abych pravdu řekla, soustředila jsem se na kondolenci, a proto jsem zatím nezjistila, proč k předání systémů došlo,“ připustila Katerina. „Během včerejška se objevila fáma, že císař August na dnešní den plánoval jednání se všemi vládci velkých rodů a tématem měla být optimalizace logistiky mezi regiony a decentralizace.“

„Čeho tím chce císař dosáhnout?“ zeptal jsem se překvapeně.

Katerina snížila hlas až k šepotu, jakoby nám mohl někdo naslouchat:

„Nikdo o tom otevřeně nemluví, ale existují názory, podle kterých August doufá, že se s velkými rody usmíří a zajistí si před blížící se invází Antagonistů jejich loajalitu. Navíc si přeje ukončit negativní tlak, který na něj za poslední tři měsíce prakticky neustále směřuje. Z čeho všeho vlastně média císaře ještě neobvinila? Hází na jeho hlavu vojenské neúspěchy a ztrátu Sektoru patnáct, připisují mu zodpovědnost za zastaralou byrokracii Trůnního světa a neefektivní vládu systémů, korupci sekretariátu... Pře s Temnou matkou, útok na naši ambasádu a snížení vztahu nelidských ras vůči lidem mu taky vůbec neprospělo. Podle mě August souhlasil s vydáním několika periferních systémů říšského jádra, aby si usmířil vévody.“

„Unatari se nepodařilo vymámit několik systémů jádra z důvodu decentralizace a zjednodušení logistiky, co?“ zasmál jsem se. Pak jsem zase zvažněl a zeptal se sestřenice, co si myslí o mé matce. Katerina však neměla na rozhovor náladu:

„Georgi, to je velmi obšírné téma. Nedokážu ti odpovědět dvěma slovy a zrovna teď jsem hrozně zaneprázdněná. Nejdříve odešlu naši kondolenci, vyřeším urgentní záležitosti a pak si s tebou přijdu promluvit. Potřebuju asi hodinu času, ale pak ti budu k dispozici.“

„Dobrá. Já mám teď stejně naplánovanou zdravotní prohlídku a za půl hodiny tělocvičnu a saunu. Promluvíme si potom.“

Zamotaný do drátů jsem šlapal na rotopedu jako maniak. Doktor Nicosid Brandt četl z obrazovky data a něco si zaznamenával do malého tabletu. Občas mé výsledky potěšeně komentoval:

„Krevní tlak, v normě... Srdeční funkce, bezvadné... Úrovně hemoglobinu, v normě... Žíly, čisté... Cholesterol, v pořádku... Svaly, v dobré kondici... Aktivita mozku, normální. Dobrá, to by pro tuto chvíli stačilo. Korunní princi, prosím zastavte a přesuňte se na váhu. Výška: sto osmdesát dva centimetrů. Váha: sto a tři kilogramy... Vaše veličenstvo, tuhle váhu bych označil za vaši cílovou a snažte si ji dlouhodobě udržet. Pro vaši tělesnou stavbu, strukturu kostí a objem svalů je to naprosto optimální hmotnost.“

Shodit další kila by bylo nadbytečné a musel byste se daleko více namáhat.“

Obrátil jsem se k velkému zrcadlu na zdi, několikrát se otočil a pozoroval své tělo. Byl to pro mě radostný pohled. Záhyby nadbytečného tuku na hrudi a stehnech zmizely. Žaludek se zatáhl do těla a svaly na pažích i nohou byly jasně pozorovatelné. Nejsem Mistr Olympia, to je samozřejmé, ale na padesátiletého muže jsem vypadal skutečně velice dobře. Nejdůležitější však je, že se cítím naprosto skvěle a dokážu bez problému plnit úkoly z hustě vyplněného diáře vládcy vesmírného státu. Rozhodně jsem měl v plánu s doktorem souhlasit, že nevidím další důvod pokračovat v intenzivním snižování hmotnosti.

„A teď, co se týká krystalů...“ Nicosid Brandt zmlkl a pozoroval na obrazovce grafy, ze kterých jsem nedokázal vyčíst zholanic. „Testy vypadají velmi dobře. Vaše fyzická závislost je neutralizována a i psychologická se rapidně snižuje. Je na čase, abych si přiznal, že jsem byl ve výhledu na celkové zotavení příliš skeptický. Je hrozná škoda, že musím udržovat důvěrnost mezi doktorem a pacientem. Mohl bych publikovat dlouhé pojednání o tom, jak člověka vyléčit ze závislosti na krystalech!“

„No tak jen do toho. Publikujte ho. Mě to vadit nebude,“ řekl jsem mu. Ale doktor se zastyděl a z nějakého důvodu se snažil změnit téma:

„Nemůžu, korunní princí. Musel bych zveřejnit spoustu osobních informací o vašem zdravotním stavu. Prostě se bez vědecké studie budu muset obejít. Ale teď musíme vyměnit nanokapsle ve vašem rameni.“

„A proč to?“ zamítl jsem zákrok, protože byl podlé mé představy naprosto zbytečný. „Před měsícem jste mi vložil nové kapsle a podle vašich slov měly vydržet minimálně půl roku!“

Oči starého doktora začaly nervózně třepat po místnosti a hlas se mu nějak podezřele třásl:

„V-v-vaše ve-veličenstvo, chyb-ně jsem v-vám nas-nas-nastavil dávkování. Já, no, před-předpokládal jsem, že re-generace nebude po-kráčovat tak rychlým tempem.“

Nicosid Brandt je skvělý lékař, ale jako herec nestojí za nic. Při jeho vysvětlování jsem okamžitě zpozorněl a to je ještě velmi slabý výraz. Nezbyla ve mně ani kapka původního klidu a dobrosrdečné nálady. Chlupy na celém těle se mi zježily, protože mě zachvátila panická hrůza.

„*Floro, Miyo! Okamžitě přijďte!*“ zavolal jsem v myšlenkách a ihned přišla odpověď mé ženy:

„*Flora spí. Nařídila jsem jí krystalový spánek, abychom si mohly rozdělit čas a aspoň jedna z nás ti mohla být kdykoli k dispozici... Pozor! Nenech toho doktora, aby ti cokoli vpíchl! Neber si od něj žádné léky! Je to pokus připravit tě o život! Hned tam budu!*“

Takže mé instinkty nelhaly. Do prázdna jsem jasně pronesl:

„Seke-ti huma!“ V jazyce Chameleonů: zadržte tohoto muže!

O sekundu později ležel starý doktor na zemi s roztaženými nohama i pažemi a v této pozici ho držela trojice Chameleonů. Chameleoni zkroutili paže Nicosida Brandta bolestivě za jeho zády a na zápěstích mu cvakla pouta. Phobos a Rosss se postavili nad muže ležícího na zemi. Vysoký Alfa Isejek měl v horních končetinách zbraně připravené zastřelit kteréhokoli doktorova asistenta, na kterého bych ukázal.

Pomalou jsem se ohnul a zvednul ze země stříkačku, kterou doktor upustil.

„Povězte mi, doktore, kolik let jste mi pomáhal?“ zeptal jsem se ho a přitom pozoroval na první pohled neškodný lékařský nástroj, který obsahoval nano kapsle.

Nicosid Brandt přimáčkly na zem mými bodyguardy těžce vydechl a s problémy ze sebe vysoukal:

„Korunní princí, poslali mě za vámi z Trůnního světa, když vám byly pouhé čtyři měsíce...“

„Znal jsem vás celý svůj život a naprosto vám věřil... Prozradte mi, kolik musí někdo zaplatit člověku, aby zapomněl na padesát let věrné služby a přál smrt muži, kterého slíbil chránit a pečovat o jeho zdraví?“

Starý muž s odpovědí nespíchal. Dlouho mlčel, ale pak skoro neslyšitelně řekl:

„S penězi to nemá co dělat... Ty kapsle mi poslali z lékařského centra Trůnního světa s poslední dodávkou léků... Lidé, které mnoho let znám, mi řekli, že to dělám pro dobro celé Říše... Kdysi vám ty samé kapsle vložili do těla ve věznici Trůnního světa, ale já je vyjmul. Každá kapsle má kromě potřebné dávky léku štěnici, která odesílá data o vašem pohybu, a navíc i nano ampuli s jedem. Vypuštění jedu je možno speciálním příkazem kdykoli aktivovat. Bylo mi řečeno, že to musím provést, aby se dalo ovládat vaše nepředvídatelné chování. Někdo v Říši nechce, aby se Unatari spojilo s jejich nepřáteli...“

Miya rázně vstoupila do místnosti. Královna Unatari se na nic neptala a pořádně si prohlédla injekci ležící na stole. Pak svůj pohled přesunula na asistenty Nicosida Brandta.

„Jeho asistenti o ničem nevědí. Všichni do jednoho se bojí, ale ani jeden z nich necítí vinu. Můžeme jim věřit.“

„Pust'te ho. Nicoside Brandte, chci, abyste zavolal svým starým známým a řekl jim, že jste jejich plán nemohl vykonat. Po té budete volný. Vaše služby nadále nepotřebuji, protože vám nemůžu důvěřovat. S ohledem na půl století bezchybné služby vám napíšu skvělé doporučení, vyplatím bonus pěti set tisíc kreditů a objednáám lístek na ten nejpříjemnější expresní let do Trůnního světa. Najdete tam nového zaměstnavatele, pokud vám to věk dovolí, nebo si můžete vybrat předčasnou penzi a po zbytek svého života relaxovat.“

Rychle jsem se oblékl a odešel z lékařského křídla lodi, abych nebyl přítomen tomu, jak můj bývalý osobní doktor mluví se svým konspirátorem. Miya s ním zůstala. Neměl jsem žádnou lepší garanci, že viníci pokusu o atentát na mou osobu dostanou, co si zaslouží.

„Můj princí, vypadáte úplně sklesle...“ pronesla jako vždy nádherná Bionica, která mi jen v tangách obratně masírovala ramena a záda svými překvapivě silnými prsty.

„Ano, mám prostě příšerný den. Fakt to stojí za to! Zpravodajské kanály neví, čím mají začít svá vysílání, ale já cítím, že jsem se

svou vládou odsunut na okraj historie a možná nás už úplně odepali... Podívej, císař August mě nepozval na jednání vládců velkých rodů, ačkoli je Stát Unatari větší než Purpurový rod a máme i silnější armádu.“

Byl jsem přinucen ukončit své fňukání a vylívání bolístek, protože mě Bionica požádala, abych se otočil na záda. Pokračovala v masírování mých břišních svalů. Ta část mého těla už díkybohu nemohla být nazývána pupkem, ale do pekáče buchet měla ještě dost daleko. Bolestí jsem sevřel zuby. Cítil jsem se, jakoby mi androidčiny prsty zajížděly skrz celé břicho až k páteři.

„Ale jednání se přece účastnili jen vévodové velkých rodů. Pokud by císař pozval monarchu, i kdyby to byl ten nejmocnější, všech ostatních by se to dotklo. Musel by pozvat všechny zbylé krále ...“

„Možná máš pravdu, Bionico. Ale i přesto mě to zasáhlo. Pak je tu ještě smrt Temné matky a její poslední slova, která nemůžu dostat z hlavy... Jak je spojená korunní princezna Elisa royl Clementon Mesfelle-Lavaelle s aktuálními událostmi? Nejhorší věcí však byl samozřejmě pokus o atentát z rukou mého osobního doktora. Komu v celém vesmíru můžu věřit, když mě začali podvádět i ti, které znám celý svůj život?“

„Korunní princí, mně můžete věřit vždy,“ zasmála se androidka. Hravě se mi podívala do očí a prsty mi projela pod šněrování mých plavek.

Bionicu jsem však zastavil, protože jsem rozhodně neměl náladu na hrátky a nebylo to ani dobré místo. Ještě že jsem tak učinil, protože o pár minut později bez klepání do masážního pokoje, který byl umístěn hned vedle bazénu, vstoupila Katerina royl Unatari v plavkách. S odsuzujícím pohledem si sestřenice změřila polonahou Bionicu a posadila se na nejbližší židli.

„Už mám vše hotovo, Georgi, proto jsem za tebou přišla. Modrý rod přijal naši nabídku k jednání a předložil čas a podmínky. Naše diplomatická mise se může skládat z maximálně tří lodí: jednoho těžkého křižníku a dvou lodí menšího typu.“

Zastavil jsem Bionicu při masírování mých stehenních svalů a na lavici jsem se posadil.

„Tři lodě? Podle protokolu je možné na diplomatickou misi letět v sedmi lodích, ne?“

„Ano, máš pravdu,“ potvrdila můj odhad rádkyně. „Modráci se asi obávají toho, že by tak proslulý kapitán mohl se sedmi loděmi zabrat celé jejich území. Pokud jejich podmínky odsouhlasíme, musíme během dvou hodin vylétnout, abychom se na jednání dostavili včas.“

„No dobrá, jednání je pro nás důležité, a proto nebudeme dělat kvůli jejich podmínkám problémy. Poletí tedy tři lodě. Jako hlavní loď si vezmeme těžký útočný křižník *Císař August*, druhou loď bude nějaký z lehkých křižníků jako *Kletba* nebo *Drozd* a jako třetí s námi poletí *Mechanoid*.“

„*Mechanoid*?“ zeptala se mě překvapená sestřenice.

„Přesně tak. Díky němu budeme moci pro všechny případy získat souřadnice pro skok do hlavního systému Modrého rodu. V budoucnu by se nám to mohlo hodit, kdyby se jednání nevyvedla a modráci vypnuli své warpové majáky.“

Vstal jsem z masážní lavice a přešel až k bazénu. Chtěl jsem se osvěžit ve vodě, ale Katerina mě zastavila:

„Georgi, možná bychom měli jako naši druhou loď vyslat *Jednookou krajtú*. Můj manžel je nedostatkem akce už dlouho znuděný. Je úplně na dně a začíná mi lézt na nervy. Zrovna včera se Corwin opil a začal bitku jen proto, že neměl nic lepšího na práci. Navíc mě obviňuje, že jsem ho změnila z bojového kapitána na „manžela obecného“ – vévodu jednoho systému, který ani za mák nerozumí politice a jen všude doprovází svou ženu.“

„Dobře. Naši druhou loď v diplomatické misi se stane lehký křižník *Jednooká krajtá*. Navíc má družina a já poletíme na palubě právě této lodi. Z bezpečnostních důvodů však na palubu *Císaře Augusta* nasadíme pár aritů převlečených za nás. Řekni Corwinu royl Unatari, aby připravil křižník. Poletíš s námi?“

„Abych byla upřímná, nevidím pro to žádný důvod, bratranče. V tomto jednání si bez problému poradíš sám. Musím tu na Unatari vyřídit ještě několik záležitostí a s Corwinem nám chvilkové odloučení může jediné prospět.“

Skočil jsem do chladné tmavě modré vody a bez nadechnutí jsem celý bazén přeplaval. Když jsem na druhé straně bazénu vystřelil hlavu z vody, spatřil jsem Miyu, která stála v zářivě rudých šatech asi metr ode mě, a překvapením jsem se otřásl.

„Nemusíš se bát Georgi, mám dostatek taktu, abych za tebou nepřišla, kdyby ses rozhodl si s robotickou masérkou zašpásovat. Ale potřebuji s tebou vyřešit důležité záležitosti.“

„Dobře, jdi za Katerinou a Bionicou. Ještě si pár minut zaplavu.“

Když jsem vylezl z vody, ležela Miya na masážní desce tváří dolů a měla na sobě ještě méně oblečení než Bionica, která ji horlivě masírovala ramena.

„To je úžasné!“ vyhrkla pravdohledačka užívající si se zavřenými očmi masáž. „Neměla bych tyto tradiční metody udržování zdraví zanedbávat! Abych řekla pravdu, vždycky jsem se bála pustit si někoho tak blízko k tělu – až mnoho lidí mi přeje smrt a s radostí by mi při první příležitosti urvali hlavu. S androidy je to všechno daleko jednodušší... Georgi, nevadilo by ti, kdybych si tvou osobní překladatelku na pár hodin týdně půjčila a využila její chiropraktické schopnosti?“

Neměl jsem nic proti tomu. I Bionica souhlasila.

„Dobře, díky. Ale skutečně jsem přišla kvůli důležité věci,“ pokračovala Miya, ale stále ještě nechávala oči zavřené. „Vůbec se mi nelíbí blížící se jednání s Modrým rodem včetně podmínek, které si určili. Nejde o to, že bych snad cítila nějakou hrozbu, která delegaci může hrozit, ale budoucnost je čímisi znepokojivá. Hlavně tě prosím, abys s sebou nebral vévodkyni Katerinu nebo princeznu Astru – právě jejich přítomnost, ať už pospolu nebo každé zvlášť, by mohla započít řetězovou reakci skandálních a možná i tragických událostí.“

„To musí být nějak spojeno s mým manželem!“ vložila se do naší konverzace Katerina. „Vévoda poslední dobou s děvčaty otevřeně flirtuje. Už dvakrát jsem z Corwinovy ložnice musela doslova vykopnout zmalované coudy. Obávám se, že by přítomnost Astry na palubě *Jednooké krajty* mohla vést k potenciálním problémům.“

Sám jsem si dobře vzpomínal na nezdravý zájem Corwina ton Ugar o mou favoritku Astru a byl jsem přinucen uznat, že jejich obavy nejsou nepodložené.

„Souhlasím. Abychom všechno udrželi v nejlepším pořádku, nepoletí s námi ani Katerina ani Astra. Ještě něco dalšího, Miyo?“

„Ano. Jelikož jsou všichni přítomní důvěryhodní a tato tajná informace se nedostane z našeho nejužšího kruhu, musím se přiznat, že jsem velmi špatná v kontrolování loajality lidí. Ještě složitější je pro mě rozpoznat zamlženou hranici mezi loajalitou ke Státu Unatari a k Říši jako celku. Například jsem velmi dopodrobna zkontrolovala Nicosida Brandta a nenašla jsem v něm nic nebezpečného. Přesto mi teď George vyčetl, že šlo o velmi nespolehlivou osobu. Obávám se, že nebudu ani za sto let schopna zkontrolovat všech deset tisíc unatarských důstojníků nebo milion vojáků. Nedokážu se ani ujistit, že se v unatarské diplomatické misi čítající šest set lidí neskrývají nějakí zrádci. Florianna by to zvládla lépe než já, ale ta bude ještě několik dní spát.“

„Co tím myslíš, Miyo?“ zeptal jsem se překvapeně. „Vždyť jsi přece silnější než Flora!“

„Ano, to je pravda, Georgi. V tuto chvíli jsem hned po Kristě druhou nejsilnější pravdohledačkou celé Říše a Flora je přibližně osmnáctá. Každá pravdohledačka oplývá nějakou specializací. Temná matka byla nejlepší v ochraně myšlenek. Marian Sabati dokáže skrývat své činy a zvládne lidi léčit. Flora je jediná, pokud vím, která dokáže vycítit pozice nepřátelských lodí. Navíc je daleko přede mnou ve čtení myšlenek. Já jsem zase tou nejlepší na zabíjení...“

Má žena rychle otevřela oči a já spatřil, že se jí panenka oranžově blýská. Ke konverzaci se přidala i Bionica:

„Ale když ani ta nejsilnější pravdohledačka nedokáže tento úkol zvládnout sama, neměli bychom se snažit zajistit si pomoc ostatních? V perimetrech Sektoru osm a devět žijí miliardy lidí. Jistě se mezi nimi nachází několik pravdohledaček. Ano, mohou být slabé a jejich schopnosti nestálé, ale něco jistě dokážou. Flora je zářným příkladem – byla slabá, a dokud nezískala větší sílu, nikdo ji nebral

vážně. Nyní si vysloužila respekt celé unatarské flotily, který se pomalu blíží k uctívání. Mohli bychom najít další pravdohledačky, vytrénovat je a přiřadit jim úkoly. Zapřáhnout je do práce! Nebo je v tom nějaký háček, který nevidím?“

Miya znovu zavřela oči, lehla si beze slova zpátky na lavici a přibližně minutu neodpovídala. Pak však řekla:

„No, mohlo by to fungovat...“

Má sestřenice se okamžitě rozzářila a začala sršet nápady:

„Na všech státních zpravodajských kanálech necháme odvysílat oficiální pozvánku lidem, kteří cítí, že mají psionické schopnosti. Cestu do systému Unatari všem uhradíme. Ano, většina z nich budou podvodníci nebo jednoduše zmatení lidé, ale ty nebude tak složité odfiltrovat. A zbytku, který bude mít i jen malou špetku pravdohledačských schopností, zaplatíme oficiální stipendium či rovnou plat. Musíme pro ně vyrobit speciální uniformy...“

„A spustíme přesnou kopii školy pro pravdohledačky, kterou kdysi na Trůnním světě vedla Krista,“ dokončila zbytek myšlenky Miya. „Neříkám, že je to špatný nápad, ale osobně bych byla jako studentka hrozně nespokojená kvůli děsné disciplíně a drakonickým opatřením. Dobrá, vévodkyně, pošlete pozvánku. Vyučování budu obstarávat já.“

Trůnní svět ztratil suverenitu nad systémem Lyghia

Zelený rod získal suverenitu nad systémem Lyghia

Katerinou i mnou zprávy ve stejnou chvíli otráslý a vyměnili jsme si pohledy. Miya si přečetla informaci z mé hlavy, zvedla se na lokty a roztržitě řekla:

„To jsou špatné zprávy pro Říši. Pokud to bude takhle pokračovat, nebude válka s Antagonisty vůbec potřeba. Říšské jádro bude jednoduše rozděleno do mnoha částí a nepřítel se pouze dohodne s velkými rody.“

„Je to ještě horší...“ pronesla zamyšleně sestřenka a pak se obrátila ke mně: „Georgi, ptal ses mě na můj názor ohledně tvé

matky. No, i když neznám žádná nesporná fakta a opírám se jen o nepřímé důkazy, ani na sekundu nepochybuju o tom, že korunní princezna Elisa royl Clement ton Mesfelle-Lavaelle po celý svůj život pracuje pro Zlatý rod. Právě tvá matka je osobou, která rozhoduje o zahraniční politice Zeleného rodu. Ona bude radit vévodovi Ameliusi royl Mast ton Lavaelle, jak by se měl Zelený rod, jakožto nejsilnější rod ze všech, zachovat.“

Neodpovídal jsem, protože jsem o postavení mé matky v Zeleném rodu vůbec nic nevěděl, a proto jsem nechtěl posuzovat pravdivost této informace.

„*Její informace jsou naprosto pravdivé,*“ potvrdila mi Miya.

„A podívejme se na celou záležitost z jiného pohledu,“ pokračovala Katerina. „Představte si před očima mapu Říše a nejbližšího vesmíru. Říšskému jádru náleží stovka systémů. Okolo jádra se nachází osmnáct sektorů věnovaných velkým rodům. Takže vládkyně Antagonistů ovládá Sektor osmnáct a jedna. Navíc ještě Sektor šestnáct, který se od Modrého rodu odtrhl a sousedí s teritoriem Zlatého rodu. Nemám pochyb, že ho Antagonisté považují za svůj a tamní situaci drží pevně v rukou. Pojďme dál. Elisina dcera ovládá Sektory dva, tři a čtyři. Její vnučka, tvé dvojče korunní princezna Violetta, řídí politiku Purpurového rodu a má pod sebou Sektory pět, šest a sedm. Navíc její pravnučka, korunní princezna Likanna, by rozhodovala o politice Státu Unatari, pokud by se ti něco přihodilo. Tím by získali nadvládu nad Sektory osm, devět a navíc území celého Roje plus třicet systémů osvobozených od cizáků... Otevři oči, Georgi – invaze Antagonistů je již v plném proudu! Trůnní svět to však odmítá vidět a kupuje si loajalitu velkých rodů darováním systémů říšského jádra, čímž ve skutečnosti Antagonisty posilují!“

„Liko, mluvila jsi někdy poslední dobou s babičkou Elisou?“ zeptal jsem se při snídani jakoby nic své dcery.

„Mluvíme spolu velice často, táto. Minimálně jednou týdně. Proč?“ zeptala se Likanna a všiml jsem si, že trochu zobražitěla, jakoby čekala, že se na ni kvůli hovorům s blízkou příbuznou budu zlobit.

„Já jen, že má pozitíí narozeniny a rád bych jí blahopřál. Z nějakého důvodu se mnou nechce mluvit, ale vyřídila bys ode mě babičce přání všeho nejlepšího k narozeninám?“

Lika se okamžitě uklidnila a dokonce se začala usmívat.

„No jasně! Mimochodem, babička mi neustále navrhuje, abych ji přijela navštívit do jejího paláce na Oveyete-VII. Tvrdí mi však, že mě do Sektoru tři nepustíš, protože jsou Unatari a Zelený rod nepřátelé.“

„Nejde o to, že bychom byli nepřátelé... Ve skutečnosti s nimi nemám žádný problém. Celé je to o tom, že se rodina Lavaellů neustále snaží vymyslet způsob, jak mě co nejrychleji dostat pod drn. Buď něco paktují s Trůnním světem, nebo mi vyhlásí válku, nebo mě krivě obviní ze všech možných hříchů, jak už to několikrát provedli. Proč ti to vlastně vykládám? Jistě si sama viděla zprávy, kterými Zelený rod snižuje náš vztah. Objeví se aspoň jednou týdně. A co se týká tvé návštěvy Sektoru tři... řekni babičce, že nejsem proti tomu, abys ji na pár týdnů navštívila, ale ne zrovna teď. Tak daleká cesta musí být naplánovaná. Nemůžu tě tam poslat charterovou lodí!“

„Ale no tak! Už jsem cestovala i na těžební lodí a ani ses moc nenaštval,“ připomněla mi, ale i přesto se mnou souhlasila, že korunní princezna Říše by měla cestovat pohodlnou a bezpečnou privátní lodí.

Miya odložila vidličku a začala přemýšlet. Dokonce zavřela i oči.

„Likanně rozhodně nehrozí v Zeleném rodu žádné nebezpečí,“ pověděla mi sebevědomě pravdohledačka o minutku později a pak trochu tišeji dodala: „Nicméně to není garance, že Lice dovolí návrat zpět. Zelený rod ji potřebuje jako nástroj, díky kterému bude moci na Unatari politicky zatlačit.“

Zamračil jsem se a svojí dceři pověděl:

„Liko, při dalším hovoru s babičkou jí vyříd', že mám jen jednu podmínku: nechám tě Zelený rod navštívit, pokud od nich dostanu oficiální garanci, že ti za dva týdny dovolí odletět zpátky domů. Nechci, aby si tě nechali jako rukojmí, pokud by se nějakým způ-

sobem vyhrotila politická situace, ani kdyby tě měli držet ve zlaté kleci.“

„Dobře, půjdu jí to říct rovnou!“ Má hyperaktivní dcera se rozzářila a rychle seskočila ze židle u jídelního stolu. Ve dveřích se ještě zastavila, otočila se na mě a zeptala se: „Tati, myslíš si, že by se mnou mohla letět korunní princezna Natalie a Astra?“

Nad jejím návrhem jsem se zamyslel. Natalie royl Cruz mohla jít kamkoli se jí zlíbí, jelikož korunní princezně se nikdo neodvážil ublížit – reakce ze všech stran společnosti by byla až příliš negativní. Ale pravidlo naprosté nedotknutelnosti se na Astru nevztahovalo. Celá galaxie věděla o mých vřelých citech, které ke své favoritce cítím, a proto by odlet Astry do lůna potenciálního nepřítele bylo riskantním a krátkozrakým rozhodnutím.

Naštěstí jsem své dceři nemusel odmítnout, protože sama Astra chtěla zůstat doma. Chtěla být nablízku synovi, kterému se zrovna prožezávaly první zuby. Všechny problémy tedy byly vyřešeny a já dceři dovolil, aby s sebou vzala korunní princeznu Natalii. Lika se radostně rozběhla do své kajuty a cestou výskala.

Královna Miya se otočila k mé favoritce a klidným hlasem řekla:

„Astro, malý Georg zase kvílí v pokoji pro děti. Ayna ho nezvládá a má Deia ho začala napodobovat. Jelikož jsi už dojedla, mohla by ses tam zastavit a svého kluka uklidnit?“

Jakmile se dveře za Astrou zavřely, Miya položila jasnou otázku:

„Georgi, je lepší to říci nahlas, jelikož jde o velmi důležitou a citlivou záležitost. Rozumím tvým myšlenkám správně?“

„Ano, Miyo, rozumíš. Místo korunních princezen pošlu do Zeleného rodu Arity v převlečení. Popori de Cacha zajistí, aby po následujícím rozhovoru Liky s její babičkou spojovací důstojníci neumožnili mé dceři se znovu spojit se Zeleným rodem. Pokud Lika bude chtít opět volat, jeden z aritů na sebe vezme podobu její babičky korunní princezny Elisy royl Clement a mé dceři řekne, že návštěva musí být kvůli nějakému uvěřitelnému důvodu odložena.“

Velitel mé osobní stráže se několik kroků ode mě zviditelnil a zeptal se:

„Tuki-tuka-de-sa, jak dlouho máme vaší dceři zamezit volání do Zeleného rodu?“

„Minimálně dva týdny, tři by byly vhodnější. To by měla být dostatečná doba, aby Arité našli důkazy, že matka skutečně s Antagonisty spolupracuje.“

Sestřenice Katerina, která doted' seděla v tichosti zabrána do myšlenek, se naráz probrala a neskrývanou hrůzou v hlase pronesla:

„Georgi, až se o tom dozví Lika, bude strašně naštvaná! A to ani nemluví o tom, jak zareaguje Zelený rod. Vlastně jim tímto pliveme do tváře! Je složité představit si všechny negativní důsledky. Jsi si jistý, že jsi to dobře promyslel, bratranče?“

„No, Katerino, ať už si to přejeme nebo ne, nevyhlášená válka mezi Říší a Antagonisty je v plném proudu. Matčina strana potichu buduje moc, získává víc a víc území a brzo se stane nezastavitelnou. Naším hlavním úkolem je dostat se do jejich srdce a odhalit všechny spiklence pracující pro druhou stranu, i kdyby to mělo znamenat, že několika lidem šlápneme na kuří oka. Ano, naši špióni nemusí uspět a důsledky jejich odhalení nejsou předvídatelné. V každém případě však jde o ostrou změnu směru politického života Říše a něco takového je pro nás neakceptovatelné. S mou dcerou si to vyřídím sám.“

Vyvolal jsem si vnitřní interface a podíval se na čas. Musíme letět! Raketoplán z *Jednooké krajty* by už měl přistávat na mé vlajkové lodi. Doprovázen Miyou, Bionicou a Poporim de Cacha jsem vstoupil do hangáru pro malé lodě.

„Příznej se, Georgi, klevetila ti o mně moje žena?“ zeptal se vévoda Corwin royl Unatari, se kterým jsem se u raketoplánu potkal. On sám následně spustil můstek a vedl mě k sedačce pilota. „Říkala něco o tom, že jsem začal nezřízeně pít, utrácet rodinné peníze v kasinu a vodit si do postele dívky?“

„Přesně takhle to neformulovala,“ odpověděl jsem mu nejednoznačně. „Katerina říkala, že se nudíš, a proto je jasné, že nedokážeš dál jen trpělivě posedávat. Má sestřenice chce zpátky galantního důstojníka vesmírné flotily a ne jakéhosi dekadentního šlechtice hniječích v apatii. Abych řekl pravdu, já také upřednostňuji stateč-

ného muže, který se nebojí nesouhlasit se svým velitelem. Kdysi jsi mi připomínal mě samotného. Ačkoli mi tvé staré já často ztěžovalo práci, tvá *Jednooká krajta* získala ocenění za nejlepší loď flotily ne jednou, ale dokonce ve dvou trénincích!“

Corwin se otočil a usmál se. V očích kapitána se opět rozhořely ohníčky zájmu.

„Můj princí, *Jednooká krajta* stále dokáže být měřítkem pro vojenské křižníky. Má posádka nemá v celé flotile konkurenci, co se týká profesionality a připravenosti k boji. Dávám své slovo důstojníka, že čest Unatari žádný z mých lidí na této diplomatické misi nepošpiní!“

Stalo se to po překročení hranice Modrého rodu, když se mé loď diplomatické mise dobýjely u stanice Forepost-22. Probudila mě Miya. Pravdohledačka byla čímsi hrozně znepokojená a dokonce se ani nepřevlékla ze své tenké noční košilky červené barvy. Jinou barvu oblečení Miya nepoužívala. Vlasy měla přeleželé, ale její oči vyzařovaly podmanivý až děsivě oranžový oheň.

„Georgi, okamžitě vstávej! Cítím smrtelné nebezpečí!“

Světla zablikala a jakoby v potvrzení slov královny Unatari se křižník přepnul na záložní zdroj. Sirény začaly vydávat dlouhé kvílení.

„Tuki-tuka-de-sa! Na lodi jsou vetřelci!“ vyhrkl jeden z chameleoních bodyguardů, který se zviditelnil vedle mě. „Přišli od stanice! Naše strážnice u přechodové komory byla zničena! Popori de Cacha vzkazuje, že na první palubě probíhají těžké boje. Naše jednotky utrpěly velké ztráty a před útočníky ustupují až k výtahům!“

Phobos, který normálně seděl jako nehybná socha vedle dveří, se okamžitě vztyčil a jednou z pružných středních končetin se dotkl senzoru na zdi. Stěnový panel se potichu odsunul a odhalil stojan na zbraně a skříň s lehce obrněnými skafandry. Beze slova začal rychle rozdávat laserové útočné pušky lidské ochrance a Chameleonům, kteří se zviditelnili. Miya nabízenou laserovou zbraň odmítla. Zbraně nejsou její modus operandi.

Sama obrovská kudlanka si vzala těžký protipěchotní rezoná-

tor a druhý předala Rosssovi. Rezonátor je na krátkou vzdálenost hrozivou zbraní, která ničí buněčnou stavbu organismu. V rukou kompetentního vojáka dokáže změnit jakéhokoli živého protivníka na břečku pulzující protoplazmy.

„Můj princici, mussite ssi toto oblécct.“ Obrovský Alfa Isejek ze skříně opatrně vytáhl stříbrný oblek s helmou a podal mi ho.

Chtěl jsem přistoupit blíž, abych si mohl nepropustný oblek a kulatou helmu převzít, ale ve dveřích se v tu chvíli objevila těžce dýchající Bionica a vyplašeně křičela:

„Můj princici, objevila jsem neznámý přístroj připojený k energetické síti naší lodi! S více než devadesáti osmi procentní pravděpodobností můžu říct, že jde o bombu!“

„Není čas se oblékat!“ zakřičela Miya a postrkovala mě docela hrubě ke dveřím do haly. „Máme necelé dvě minuty, než reaktor exploduje! Musíme běžet k raketoplánům!“

Doprovázen mými strážci jsem dohopsal k jedné z chodeb a odtud jsme běželi k nejbližšímu výtahu. Naše skupina se ale náhle zastavila, protože jsem zaslechl intenzivní střelbu přicházející z místa odněkud před námi a dolehl k nám i tlumený zvuk exploze. Otevřely se nejbližší dveře a do naší chodby skočil Popori de Cacha s laserovými pistolemi v rukou a zpoza něj se vyvalil dým.

„Tudy nechoďte!“ zakřičel velitel mé stráže a urychleně za sebou kovové dveře zamkl. „Chodba je plná vojáků v těžkých bojových oblecích.“

Z druhé strany obrněných dveří jsme téměř v tomtéž okamžiku zaslechli tlumené nárazy a pak dávku ze silné zbraně. Na dveřích jsme mohli vidět, kam zásahy dopadly, protože se na těch místech kov o několik centimetrů vypoukl. Miya přistoupila k řídicímu panelu na zdi, položila na něj dlaň a plastový panel i s knoflíky se pod jejím dotykem roztekl.

„Útočníci už těmito dveřmi neprojdou! My použijeme obslužný tunel,“ řekla pravdohledačka a ukázala na mříž na zemi. „Rychle! Máme strašně málo času!“

Bionica na ženu s tak jemnou konstrukcí předvedla neskutečnou sílu, když vyrvala kovovou mříž z podlahy a tím odhalila přístup-

vý tunel mířící přímo dolů. Androidka na nic nečekala a rovnou do tunelu skočila. Já šel za ní a slézal jsem v temnotě, kterou osvětlovala jen nouzová světla, po kabelech a trubkách. Ukázalo se, že nemusíme lézt nijak dlouho – už po půl minutě jsme se objevili v docích záchranných raketoplánů. Čekaly tu na nás dva raketoplány. Oba připravené k odletu.

„Rychleji! Rychleji!“ popoháněla všechny Miya a nějak se jí podařilo si na ramena nahodit batoh s něčím kulatým a těžkým.

Rozběhl jsem se k nejbližšímu raketoplánu, ve kterém mí vojáci a Chameleoni rychle obsazovali sedačky pro posádku, ale pravdohledačka mě chytla za rameno a otočila mnou k druhému raketoplánu:

„Georgi, tudy!“

Nebyl čas nesouhlasit, a proto jsem utíkal, kam ukázala. Raketoplán, který Miya zamítla, zavřel dveře, spustil motory, rychle vyjel tunelem z doků a hlasitě mířil k přechodové komoře. V druhém raketoplánu se nacházelo jen velmi málo členů posádky: Alfa Isejek Rosss, Miya, Bionica a já. Na místě pro pilota seděl Popori de Cacha.

„Dobrá, Chameleone, spusť motory!“ zakřičela Miya, jejíž sebeovládání ve vypjatém stavu zmizelo. „Zbývá jen pár sekund, než reaktor vybuchne!“

Raketoplán nastartoval a vyrazil. Nestihl jsem se posadit na sedačku a připoutat se, takže jsem ztratil rovnováhu a v saltech přeletěl na druhou stranu kabiny, kde jsem bolestivě narazil ramenem do stěny. Cítil jsem, jakoby se mi v něm něco zlomilo...

Alfa Isejek Rosss mě šetrně zvedl, posadil na sedadlo a zapnul mi bezpečnostní pás. A pak jsem byl zničehonic oslepen jasným světlem. Skrz boční okénko jsem na vlastní oči spatřil, jak *Jednooká krajta* explodovala do podoby ohnivé květiny. Naštěstí se našemu raketoplánu podařilo včas odletět mimo dosah výbuchu.

„Nevidím první raketoplán,“ ozval se překvapený křik Popori de Cacha. „Není na radaru! Jak je to možné? Vždyť vyletěli dřív než my!“

I přes nesnesitelnou pulzující bolest v rameni jsem posbíral dost

síly, abych se otočil a podíval se na svou ženu. Z nějakého důvodu jsem nepochyboval, že Miya o osudu prvního raketoplánu něco ví.

„*Ano, raketoplán je v tuto chvíli zničen. Právě včas jsem si uvědomila, že nasednout do něj by bylo očividnou chybou, stejně jako zůstat déle na lodi. Stejně tak je i chybou zamířit k Císaři Augustovi. Křižník je taky odsouzen k zániku a za několik sekund exploduje. Musíme se dostat co nejrychleji pryč. Ihned!*“

„Kam máme letět, Miyo? Letíme nepřátelským systémem v neobrněném raketoplánu! Dokonce nemáme warpový motor, se kterým bychom se mohli dostat blíž k *Mechanoidu* či skočit pryč od stanice.“

„*Nevím, Georgi. Ale zůstat poletovat okolo stanice by byla chyba. Nevím proč.*“

Podíval jsem se ven z okna. Nezajímal mě mrak světlých trosek, které ještě před chvílí byly lehkým křižníkem, ani stanice se zadokovaným těžkým útočným křižníkem *Císařem Augustem* (ke kterému mimochodem Popori de Cacha právě zamířil). Chtěl jsem spatřit nejbližší planetu, okolo které vesmírná stanice obíhala po oběžné dráze. Tam je. Všiml jsem si červenohnědých mraků, které značily nedýchatelnou atmosféru. Nebyl to však plynový obr, nebo extrémně žhavá lávová planeta a podle její velikosti by nás planetární gravitace neměla zarazit do země.

„Tuki-tuka-de-sa, na radaru vidím skupinu fregat! Pět *Tesáků* s identifikátory Modrého rodu. Míří naším směrem!“

„Popori de Cacho, okamžitě zamíř k nejbližší planetě a snes se do atmosféry! Před nepřáteli se musíme ukrýt pod neprůhlednými mračny. Poté zkus na planetě přistát!“

Naše malá loď vyrazila po ostré křivce plnou rychlostí do ponuré a neprůhledné atmosféry. Před tím, než jsme vletěli do načernalých mraků, když se náš raketoplán probíjel atmosférou a přitom se zběsile třásl a značně zahříval, jsem spatřil, jak daleko za námi, u stanice Forepost-22, vykvetla další ohnivá květina...